

ubiegający się o azyl nie musi obawiać się ścigania karnego, jednakowoż nie może pogodzić odbywania służby wojskowej ze swoim sumieniem (alternatywa druga)?

- 7) W razie udzielenia odpowiedzi na pytanie szóste stosownie do alternatywy drugiej:

Czy okoliczność, że ubiegający się o azyl nie skorzystał z możliwości poddania się zwykłej procedurze odmowy służby wojennej, mimo że miałby ku temu okazję, wyłącza ochronę uchodźców na podstawie wspomnianych przepisów, czy też ochrona uchodźców jest możliwa również wtedy, gdy chodzi o aktualną decyzję podjętą zgodnie z własnym sumieniem?

- 8) Czy degradacja i dymisja z wojska, wymierzenie kary pozbawienia wolności i wiążące się z tym społeczne potępienie i szykanowanie stanowią akt prześladowania w rozumieniu art. 9 ust. 2 lit. b) lub c) dyrektywy 2004/83/WE?

(¹) Dyrektywa Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 września 2013 r. — Adala Bero

(Sprawa C-473/13)

(2013/C 336/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę rewizyjną: Adala Bero

Organ będący stroną: Regierungspräsidium Kassel

Pytanie prejudycjalne

Czy z art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (¹) wynika zobowiązanie państwa członkowskiego do wykonania aresztu w celu wydalenia co do zasady w specjalnych ośrodkach detencyjnych również wtedy, gdy takie

ośrodki znajdują się tylko w niektórych jednostkach podziału federalnego tego państwa członkowskiego, a w innych nie?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 września 2013 r. — Thi Ly Pham

(Sprawa C-474/13)

(2013/C 336/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę rewizyjną: Thi Ly Pham

Organ będący stroną: Stadt Schweinfurt, Amt für Meldewesen und Statistik

Pytanie prejudycjalne

Czy umieszczenie osoby aresztowanej w celu wydalenia wspólnie z więźniami jest zgodne z art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (¹), jeżeli wyraża ona zgodę na to wspólne umieszczenie?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-478/13)

(2013/C 336/22)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: D. Bianchi i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że w związku z brakiem ustanowienia w krajowym porządku prawnym obowiązku powiadomienia właściwych władz polskich o lokalizacji upraw GMO zgodnie z częścią C dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG⁽¹⁾, z brakiem ustanowienia rejestru lokalizacji tych samych upraw GMO oraz z brakiem podania do publicznej wiadomości informacji o lokalizacji tychże upraw GMO, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 31 ust. 3 lit. b) tejże dyrektywy 2001/18/WE;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2001/18/WE upłynął w dniu 17 października 2002 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 106, s 1; Polskie wydanie specjalne Rozdział 15 Tom 06 s. 77 — 114

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 11 lipca 2013 r. w sprawie T-197/12 Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones, SL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 24 września 2013 r. przez Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones, SL

(Sprawa C-509/13 P)

(2013/C 336/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones, SL (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell Callicó)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o:

— uchylenie wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 11 lipca 2013 r. w sprawie T-197/12 i tym samym odrzucenie zgłoszenia graficznego wspólnotowego znaku towarowego nr 7585045 „METRO” dla usług z klasy 36;

— obciążenie pozostałych uczestników postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie od ww. wyroku jest w zasadzie oparte na trzech zarzutach.

Po pierwsze wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie znaku towarowego⁽¹⁾ z powodu błędów w interpretacji usług, których dotyczą przeciwstawiane sobie znaki towarowe oraz braku całościowego badania spornych znaków.

Po drugie wnoszący odwołanie uważa, że zachodzi sprzeczność pomiędzy wyrokami tego samego Sądu wydanymi w postępowaniach, w których uczestniczą te same strony i których przedmiotem są te same zagadnienia w odniesieniu do podobnych znaków. Wyrok wydany w sprawie T-284/11, w pełni związany z niniejszą sprawą, nie został wzięty po uwagę mimo przedstawienia go przez stronę niniejszego postępowania w terminie i w wymaganej formie.

Po trzecie podnoszone są uchybienia proceduralne w postępowaniu przed Sądem Unii Europejskiej, które naruszyły interesy wnoszącego odwołanie i naraziły go wielokrotnie na sytuację, w której był pozbawiony ochrony. W szczególności odbyła się rozprawa bez udziału wnoszącego odwołanie, mimo iż wniósł on w terminie i z należyтым uzasadnieniem o odroczenie rozprawy z ważnej przyczyny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego; Dz.U. L 78, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 11 lipca 2013 r. w sprawie T-358/08 Hiszpania przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 września 2013 r. przez Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-513/13 P)

(2013/C 336/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska